

[Ragnhild Andersen.]

ligt at fortsætte med den særlige medhjælperlov, og han understregede, at det var det så meget mere, som medhjælperne ikke havde rejst krav om ændringer. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det er ikke rigtigt, at medhjælperne ikke har fremsat ønsker om ændringer. I dagens anledning, i anledning af behandlingen af ferielovforslaget, har jeg fra en ung medhjælper fået en henvendelse fra de unge landarbejderes klub under Dansk Arbejdsmandsforbund, og her stiller man en række krav om ændring af medhjælperloven. Man siger bl. a., at man ønsker, at der gives medhjælperne ferie efter samme regler og i samme omfang som andre arbejdere.

I § 4, stk. 1, hedder det, hvis jeg må have lov at citere lovforslaget:

„er feriedagenes antal større end 12, skal også de feriedage, der overstiger 12, gives i sammenhæng, men kan lægges i den del af ferieåret, der falder udenfor ferieperioden. Hvor hensynet til produktionen kræver det, kan denne del af ferien dog efter arbejdsgiverens bestemmelse gives i form af enkelte feriedage“.

Ja, men hvad er det for noget, hvorfor skal arbejdsgiveren ené kunne bestemme, hvordan ferien skal fastlægges? Er det da ikke ret og rimeligt, at sådanne ting må afgøres ved forhandling mellem arbejdsgivere og arbejdere og ikke efter arbejdsgiverens forogdtbefindende? Arbejderne ønsker ikke at få 2 ugers sommerferie og en uges vinterferie efter arbejdsgiverens forogdtbefindende, men 3 ugers sommerferie, og mit parti er af den opfattelse, at det er om sommeren, at arbejderne bør hente sundhed og kraft, og at man derfor i almindelighed skal lægge til grund, at der skal være 3 ugers ferie om sommeren. Det er meget godt, at man kommer og påberåber sig den enighed, der er opnået mellem arbejdere og arbejdsgivere ved overenskomstforhandlingerne, men man bør i denne forbindelse erindre, at da man i 1938 fastsatte den første ferielov, gik rigsdagen langt videre end overenskomsterne; man fulgte arbejderne og ønsker, og det bør også ske i dag.

Længere nede i § 4, stk. 1, findes som omtalt undtagelsesbestemmelserne for bygningsarbejdere og sæsonarbejdere, som jeg allerede har omtalt. Mit parti finder dem ganske urimelige, vi kan ikke medvirke til

disse undtagelsesbestemmelser og vil, hvis det ikke lykkes at få ændret lovforslaget inden anden behandling, tage vor stilling dertil.

Jeg vil også gerne påtåle opretholdelsen af undtagelsesbestemmelserne for landarbejderne. Ifølge § 4, stk. 4, sikres der kun landarbejderne en ferie i sommertiden på 6 dage. De øvrige feriedage kan, som det hedder i lovforslaget, lægges i den del af ferieåret, der falder udenfor ferieperioden, men 6 af disse øvrige feriedage skal gives i sammenhæng, medens resten kan gives som enkelte feriedage. Som mit parti har gjort gældende ved tidligere lejligheder, finder vi det uretfærdigt, at der gælder en lov for landbrugets arbejdere og en anden lov for andre lønarbejdere. Landbrugets arbejdere bør sidestilles med andre arbejdere, der bør sikres dem ferie på samme vilkår som de øvrige lønarbejdere her i landet, de bør have deres ferie i sommertiden og samlet ligesom andre arbejdere. Det er en kendsgerning, at for landarbejderne er ferieforholdene i dag af en sådan art, at mange landarbejdere slet ikke får ferie, og at andre bliver mere eller mindre snydt. Det må ordnes således, at landarbejderne har samme ret som andre grupper og fags arbejdere til ordnede ferieforhold.

§ 4, stk. 5, har jeg også omtalt. I dette stykke indeholdes den forringelse, der er en følge af, at man retter sig efter den afsagte højesteretsdom i stedet for at holde sig til de gamle regler, hvorefter de faglige organisationers medvirken krævedes, før man kunne lægge ferien udenfor den almindelige ferieperiode.

I § 5, stk. 1, fastlægges den almindelige feriegødtgørelse til 6½ pct. Det er ikke det, som arbejderne har ønsket. Det krav, der er rejst gennem arbejderne organisationer, ligger ganske naturligt højere end de 6½ pct., og det så meget mere som de 6½ pct. jo er en forringelse i forhold til gældende lov. Arbejderne får i dag for 2 ugers ferie 4½ pct. af lønnen, og de nåede ved overenskomstforhandlingerne med arbejdsgiverne ikke længere end til en godtgørelse på 6½ pct. for 3 uger, hvilket er ringere end den aflønning, de fik for de 14 dages ferie. Der er efter mit partis opfattelse intet, der forhindrer rigsdagen i at ændre dette forhold og imødekomme arbejderne fuldtud rimelige krav og ønsker om en feriegødtgørelse på 8 pct., hvad der er meget mere rime-